

Proloog

Ik ga je een verhaal vertellen over mijn broer. Mijn broer die een fucking teringzooi van zijn leven heeft gemaakt. Als je zit te wachten op een ‘en ze leefden nog lang en gelukkig’, dan stop je hier maar. Voor degenen die alleen maar *Pretty Little Liars* en *Friends* en dat soort shit kijken: lees dan maar een ander verhaal.

Dit verhaal gaat over mijn halfbroer Carlos. En hoe hij een moordenaar werd.

Mijn naam is Raf. Dit is ons verhaal.

Eerst moet je iets weten over Carlos en mij: onze pa was een klootzak. Veel te veel zuipen. Hij sloeg ons ook, als iets hem niet aanstond. Mijn moeder was als een kleine, bange veldmuis, toen hij hier nog woonde. Ze had altijd wel een blauwe plek, een schaafwond of erger. Zijn vingerafdrukken stonden als tatoeages op haar armen.

Mij sloeg hij minder vaak dan Carlos, die ouder is dan ik. Mijn moeder wierp zich als een leeuwin voor mijn vader als hij mij in het vizier kreeg. Meestal droop hij dan af. Ze

kon Carlos niet op dezelfde manier beschermen; dat pikte pa niet, omdat ze niet Carlos' moeder is.

Carlos' moeder Carmen en pa waren uit elkaar. Carlos woonde pas de laatste jaren bij ons. Ik kende hem al mijn hele leven. Officieel was Carlos elke twee weken een lang weekend bij ons, maar meestal gebeurde dat niet. Pa had geen zin om zich over hem te ontfermen of was zo straalbezopen dat hij vergat dat Carlos opgehaald moest worden.

Soms word ik wakker met dat beeld in mijn hoofd: Carlos, die als klein jochie met een weekendtasje wacht tot pa komt, om dan weer teleurgesteld te worden. Dat was mijn vaders grote talent: mensen teleurstellen.

Toen Carlos twaalf was, verhuisde hij samen met Carmen naar Spanje, waar zij vandaan kwam. Lange tijd hoorde ik niets van hem. Waarschijnlijk was ik voor hem dat irritante jongere broertje, terwijl hij druk was met zorgen voor zijn moeder, die ziek werd. Borstkanker.

Ondanks het feit dat ik hem weinig zag in die tijd, was ik enorm trots op die grote, stoere broer. Ik wilde zoals hij zijn. Net als hij trok ik mijn onderbroek hoger dan mijn spijkerbroek, zodat het merk zichtbaar was. En ik nam me voor ook een tatoeage te nemen later, net als de kleine tatoeage die Carlos stiekem op zijn enkel had laten zetten: een arend die symbool stond voor kracht en vrijheid. De vogel leek omhoog te vliegen, vleugels gespreid. Ik noemde hem soms zo: Arend. En net als die roofvogel was Carlos onverschrokken.

Twee jaar nadat Carlos naar Spanje was vertrokken met Carmen, stierf ze. Toen had hij niemand meer in Spanje

die voor hem kon zorgen. Zijn oma had zelf allerlei gezondheidsproblemen en kon niet voor een opstandige puber zorgen. Pa haalde hem daarom terug naar ons. Ik was elf en Carlos veertien. Niet dat pa nou opeens extreme vadergevoelens had gekregen voor Carlos, maar hij wist dat Carmen wat geld had gespaard. Door Carlos in huis te nemen kon onze vader bij dat geld komen.

Carlos' geld zorgde er trouwens niet voor dat pa zich anders ging gedragen. Wanneer hij te veel had gedronken, duwde hij Carlos tegen een wand of hij drukte hem op de vloer en sloot zijn handen om de nek van mijn broer. Of hij sloeg hem zomaar. Pa's vuisten zwaaiden als klikklakballetjes door de lucht. Carlos' woede straalde als hitte van hem af, maar hij sloeg nooit terug. Ik denk dat hij wist dat hij dat niet zou overleven.

Als pa mij wilde slaan en mam niet in de buurt was, sprong Carlos soms tussen pa en mij in. Dan ving hij de klappen op die voor mij bedoeld waren.

Carlos en ik deelden een kamer en een stapelbed. Hij sliep onder, ik boven. 's Avonds, in bed, bedachten we manieren om het pa betaald te zetten. Wanneer pa en mam weer ruzie hadden, mocht ik bij hem in bed. Hun geschreeuw ging dwars door de muren.

'We steken alle banden van zijn auto lek!' fluisterde ik dan.

'Of we steken hém lek,' grinnikte Carlos zacht. 'Bloed voor bloed.'

De eerste keer schrok ik daarvan. 'Dat meen je toch niet?'

Het was even stil gebleven. 'Nee. Grapje. Hé, hoe ging voetbaltraining vandaag?' Soms leek Carlos meer mijn

vader dan pa, die zich nooit interesseerde voor iets wat ik deed.

Op een dag sloeg pa Carlos zo hard dat de huid boven zijn oog openspleet.

Aanvankelijk wilde pa niet met hem naar de eerste hulp – ‘Gaan ze alleen maar lastige vragen stellen!’ – maar deze keer kon mam hem ervan overtuigen dat Carlos naar het ziekenhuis moest.

‘Ik ga wel met hem,’ zei mam, terwijl ze een bezorgde blik op Carlos wierp. Het bloed stroomde over mijn broers gezicht en ik keek trillend toe.

‘Je doet maar,’ beet pa haar toe. En toen, met een dreigende blik naar Carlos: ‘Als jij je mond opentrekt, ram ik je andere oog ook kapot. Je zegt maar dat je tegen de deur aan knalde. Begrepen?’ Spettertjes spuug belandden op Carlos’ gezicht.

Na een paar uur kwamen ze terug. De hechting op Carlos’ voorhoofd zou altijd een litteken blijven.

Ongeveer een jaar geleden gebeurde er iets onverwachts dat ons leven totaal veranderde: pa vertrok. Hij nam niet eens de moeite afscheid te nemen of uitleg te geven. Via een vage kennis hoorden we later dat hij bij een andere vrouw woonde, ergens in België.

‘Opgeruimd staat netjes,’ zei mam. Ze was er wel aan gewend dat hij vreemdging.

We hebben niets meer van pa gehoord. Niet toen ik vijf maanden geleden zestien werd, niet met Kerstmis. Ik had het ook niet verwacht. Voor mijn vader besta ik waarschijnlijk niet meer. En wat mij betreft: ik hoef hem

nooit meer te zien, want een vader die zijn kinderen zo in de steek laat, is een loser.

Mam bloeide helemaal op. Ze zocht beter werk en was geen bang muisje meer. Zo nu en dan ging ze zelfs daten. Het werd gezellig thuis en er klonk weer muziek en gelach. Het voelde alsof we eindelijk vrij konden zijn. Het fijnste vond ik dat ik niet meer de hele tijd op mijn hoede hoefde te zijn voor mijn vader. Carlos bleef nog een poos bij ons, ik denk dat hij niet goed wist waar hij anders heen moest.

Het was wonderlijk, maar na pa's vertrek ging het snel slechter met Carlos. Hij leek heel rusteloos, had nergens zin in en begon steeds meer wiet te roken. Soms snoof hij. Mam en hij kregen steeds vaker ruzie daarover. Er waren nachten dat hij wegbleef. Er waren geruchten over vechtpartijen, over gestolen fietsen, over bushokjes die hij vernielde. Misschien had Carlos wel het gevoel dat hij opnieuw verlaten was. Eerst door Carmen en nu door pa. Alsof dat sterker was dan alle klappen die hij van pa had gehad.

Hij had ook steeds geld nodig.

'Raf, kan ik wat lenen van je?' Met een holle blik in zijn ogen stond hij voor me. Hij wipte ongedurig van de ene voet op de andere.

Ik spaarde voor een nieuw playstation.

'Waarvoor?'

'Ik heb gewoon wat geld nodig. Moet iemand afbetalen. En je krijgt het terug, hè. Je weet dat je me kunt vertrouwen.'

Ik had hem met tegenzin wat geleend. Hij was tenslotte mijn broer.

Op een ochtend, drie maanden geleden, maakte Carlos me wakker. Het was halfzes in de ochtend. Slaapdrongen keek ik hem aan. Hij zat op de rand van mijn bed en gebaarde dat ik stil moest zijn.

‘Ik ga weg, Raf,’ fluisterde hij. Er hing een vage wietlucht in zijn kleding.

‘Huh?!’ Ik was meteen wakker. ‘Weg? Waarheen?’

‘Ik ga een poos naar mijn *abuela* in Spanje. Mijn oma. Ze is ziek en ik wil haar nog een keer zien voor ze er niet meer is. Ik moet hier een poosje weg. Even low profile gaan.’

‘Hoezo?’

‘Maak je niet druk. Ik moet gewoon even weg. Van de radar. Ik ga daar geld verdienen.’ Hij sprak op zachte toon. ‘Ik heb echt geld nodig.’

‘Om die vriend nog af te betalen?’

‘Zoiets.’

Ik was rechtop gaan zitten en had mijn bedlampje aangeknipt.

‘En ik dan?’ Ik kon er niets aan doen, maar op de een of andere wijze wilde ik niet dat hij me achterliet.

Hij glimlachte. ‘Jij moet je school afmaken en doorleren. Iets van je leven maken. Vertel Lydia maar niets, oké?’ Hij keek me aan tot ik knikte. ‘Ze heeft me goed opgevangen, daar ben ik haar dankbaar voor, maar ze is niet mijn moeder. En het is beter als zo min mogelijk mensen weten waar ik ben. Ook je vrienden niet.’ Weer een indringende blik.

‘Maar wat is er dan?’ Nu ik wakker was, begon mijn brein te werken: het was duidelijk dat er iets aan de hand was.

Carlos ging er niet op in. ‘Beloof me gewoon dat je je

mond houdt, wat er ook gebeurt. Ik heb wat shit hier en het is beter dat ik een poos verdwijn.'

'Wat voor shit?'

Hij had alleen maar zijn hoofd geschud. 'Beloof me dat je tegen niemand zegt waar ik ben. Ook niet tegen Sahir.' Carlos wist dat ik mijn beste vriend zowat alles vertelde.

Ik knikte weer. 'Ik beloof het.'

'Arenden vliegen soms uit,' had hij toen zacht gezegd. 'Ze zweven hoog en kijken dan naar hun prooi.'

'Car,' ik had een rilling over mijn rug gevoeld. 'Je bent toch niks stoms van plan met pa, hè?'

Carlos had zijn hoofd zacht geschud. 'Nee, maar als die klootzak ooit weer deze kant uit komt, dan stap je naar me toe.' Ik knikte. 'Daar zijn we broers voor. Ik bescherm je. Altijd. Bloed voor bloed.'

'Maar hoe weet ik dan waar je bent?'

'Ik vertrek naar Valencia. Maar dat hoeft niemand te weten.' Hij had een papiertje in mijn hand geklemd met een adres. 'Hier woont mijn oma. Je vindt me wel als het echt nodig is.'

'Maar ik kan je toch ook bellen?'

Hij had even naar mijn dekbed gekeken. 'Natuurlijk,' had hij toen snel gezegd. Hij had zich voorovergebogen en me omhelsd. 'Maar mond dicht, hè.'

'Wat zeg ik tegen mam?' Carlos en zij hadden gisteren weer een knallende ruzie gehad, omdat hij tot vier uur in de middag in bed was blijven liggen. Ze had hem toegebeten dat hij beter ergens anders kon gaan wonen als hij zo was. Ik wist wat ze bedoelde met 'zo'. Stoned en van de wereld.

‘Ze zal het niet erg vinden dat ik er niet ben, we hebben toch alleen maar ruzie tegenwoordig,’ zei Carlos gelaten. ‘Ik heb een briefje voor haar achtergelaten op de keukentafel. Maar vertel haar niet waar ik ben. Ik zie jou later wel weer.’

Hij was vertrokken.

Mam had het briefje een paar uur later gevonden. ‘*Maak je geen zorgen om mij, Lydia. Je hebt gelijk. Ik moet op eigen benen leren staan. Dank je wel voor alles,*’ las ze voor. Ze vloekte. ‘Weet jij waar hij heen is?’

‘Nee, geen idee,’ loog ik. Daar zijn we broers voor.

Mam had het briefje opgevouwen tot het zo klein was dat ze het niet nog een keer kon omvouwen. ‘Misschien is het voor nu even beter,’ had ze met trillende stem gezegd. ‘Er moet rust in dit gezin komen.’

Maar ik weet dat ze zich vreselijk schuldig voelde, en dacht dat hij vertrokken was vanwege de ruzies de laatste weken.

Dat Carlos vertrokken is, vind ik een stille ramp. De afgelopen maanden heb ik vaak geprobeerd Carlos te bellen en te appen. Mijn berichten komen niet aan. Hij heeft me geblokkeerd of een ander nummer genomen. Vaak denk ik terug aan zijn woorden. Dat hij wilde verdwijnen voor een poos. Maar waarom eigenlijk? Ik weet niet in wat voor shit hij zit. Carlos heeft niet veel vrienden, dus er is niemand aan wie ik dat kan vragen. Hij is altijd een eenling geweest – ik denk dat ik misschien wel de enige ben met wie hij echt omgaat. Ik maak me zorgen om hem. En ik kan het niet met Sahir bespreken, dat heb ik beloofd. Sahir

weet dat Carlos weg is, maar meer ook niet. Ik heb alleen gezegd dat Carlos uit huis is gegaan en we niet weten waar hij is. Ik hou mijn belofte aan mijn broer.

Hij is geen lieverdje en was meerdere malen met de politie in aanraking geweest voor stompzinnige dingen. Een fiets van iemand vernielen. Een weigering zijn ID te laten zien toen daarnaar gevraagd werd in een kroeg. Een knokpartij. Maar ik ken ook zijn zachte, lieve kant. De jongen die urenlang tekeningen voor zijn moeder maakte als hij een paar dagen bij ons was. Hij kleurde bloemenvelden vol voor haar in, tekende hartjes. En toen ik een poos gepest werd op school, was het Carlos die met de pesters ging 'praten', waarna ze me meden als de pest. Met Carlos valt niet te spotten. Hij heeft zowel donkere als positieve kanten. Misschien kon dat ook niet anders met zo'n vader?

Wij waren verre van een echt modelgezin, zo eentje uit de reclames op televisie, waarin het gezin rond de eettafel zit en de vader liefdevol naar zijn kind kijkt. Wij kenden vooral angst, woede en haat. Dat was de voedingsbodem waarop Carlos groeide en deed wat hij deed.